

Sygn. akt XI W 8723/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego-----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lipca 2015 roku w W.

sprawy **B. O.**

syna J. i J. z domu S.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 23 kwietnia 2014r. około godz. 11:40 w W. przy ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki N. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu środków działających podobnie do alkoholu,

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 kw

orzeka

I. obwinionego **B. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 87 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 4000 (cztery tysiące) złotych;

II. na podstawie art. 82 § 3 kpw na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres zatrzymania obwinionego w dniu 23 kwietnia 2014 r., przyjmując jeden dzień zatrzymania, z zaokrągleniem do pełnego dnia, za równoważny grzywnie w wysokości 200 (dwieście) złotych;

III. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwa) lata;

IV. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1881,21 (tysiąc osiemset osiemdziesiąt jeden złotych 21/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 8723/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2014 r. około godz. 11:40 w W. przy ul. (...) zmotoryzowany patrol policji w składzie post. M. G. oraz mł. asp. A. G. dokonał kontroli pojazdu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powodem kontroli było sprawdzenie legalności posiadania pojazdu oraz sprawdzenie stanu trzeźwości osoby kierującej. Kierowca samochodu, którym okazał się być B. O., został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem (...). Wynik badania był negatywny. B. O. nie posiadał przy sobie prawa jazdy, ponadto podczas interwencji zachowywał się nerwowo, miał powiększone źrenice, zaś na zadane przez funkcjonariuszy pytanie o zażywanie środków odurzających odpowiedział, iż dwa dni wcześniej palił marihuanę. W związku z powyższym policjanci przewieźli kierowcę do Szpitala (...), gdzie przeprowadzono badanie toksykologiczne kierującego N. (próbka moczu pobrana 23.04.2014 r. o godz. 14.11), które to badanie wykazało obecność kokainy w moczu B. O.. Z uwagi na wynik badania kierowca samochodu został przewieziony do Szpitala na ul. (...), gdzie o godz. 15:10 pobrano krew od w/w celem przeprowadzenia kolejnych badań. B. O. został zatrzymany w trybie art. 244 § 1 kpk z uwagi na podejrzenie popełnienia przestępstwa kierowania pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym pod wpływem środków odurzających, zaś tego samego dnia o godz. 18:45 zwolniony. Dokonana przez biegłego z zakresu toksykologii analiza próbki pobranej od B. O. wykazała obecność we krwi badanego kokainy – substancji aktywnej (1,25 ng/ml), benzoiloeogoniny – aktywnego metabolitu kokainy (12,99 mg/ml) oraz kwasu 11-N- Δ^9 - (...)9-karboksylowego – nieaktywnego metabolitu Δ^9 - (...) (3,56 ng/ml). Biegły stwierdził przy tym, że stężenie kanabinoli i kokainy w czasie zatrzymania mogło być na poziomie odpowiadającym stanowi po użyciu alkoholu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionego B. O. (k. 86-87, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy 00:13:25 – 00:20:13), zeznania świadka M. G. (k. 87, 14v, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy 00:22:12 – 00:29:53), notatkę urzędową (k. 2), protokół zatrzymania osoby (k. 3), protokół przeszukania osoby (k. 5-6), protokół przeszukania pojazdu (k. 7-8), zlecenie pobrania moczu (k. 10), wynik badania k.11), zlecenie pobrania krwi (k. 12), zaświadczenie lekarskie (k. 13), protokół przeszukania mieszkania (k. 28-29), opinię z zakresu toksykologii (k. 33-36), protokół pobrania krwi (k. 37), sprawozdanie z analizy (k. 38).

Obwiniony B. O. na rozprawie w dn. 14 lipca 2015 r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, iż dwa dni przed interwencją był na imprezie, na której był pijany i wówczas ktoś poczęstował go środkiem odurzającym, który zażył umieszczając go na języku. Relacjonował dalej iż dwa dni po imprezie wykonywał swoje obowiązki, prowadził samochód i miał coś do załatwienia na ulicy (...) w W.. Stwierdził, że był wówczas trzeźwy i nie miał świadomości, iż środki odurzające mogą tak długo utrzymywać się w organizmie. B. O. stwierdził, iż przeprowadzone w szpitalu na ul. (...) badanie krwi miało wykazać, jakie jest stężenie danej substancji i określić, jaki środek zażył, lecz z uwagi na niewielkie stężenie substancji nie można było stwierdzić, jakim środkiem odurzającym była. Obwiniony dodał, iż zgodnie z tym, co powiedział mu funkcjonariusz policji podobne środki mogą utrzymywać się w organizmie nawet przez miesiąc. Obwiniony stwierdził nadto, że kolega, który podał mu substancję na imprezie powiedział, iż jest to kokaina, lecz w jego ocenie równie dobrze mógł być to jakiś dopalacz. B. O. zaprzeczył, jakoby palił marihuanę i dodał, że nie zażywał żadnych narkotyków na od 4 do 5 godzin przed zatrzymaniem go do kontroli.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd ocenił przyznanie się do winy obwinionego jako szczere, natomiast nie dał wiary wyjaśnieniom w części, w jakiej obwiniony kwestionuje ustalenia zawarte w opinii biegłego co do ilości i rodzaju zażywanych środków odurzających. Biegły z zakresu toksykologii dokonywał analizy próbki krwi pobranej od obwinionego w dn. 23.04.2014 r. o godz. 15:10. B. O. utrzymywał, iż dwa dni przed zatrzymaniem go do kontroli przez policję zażywał na imprezie kokainę lub jakiś dopalacz, zaś w ogóle – tj. ani na imprezie ani później – nie zażywał innych substancji, w tym marihuany. Jak zostało to wykazane w opinii biegłego z zakresu toksykologii, przy użyciu metody GC/MS tj. chromatografii gazowej sprzężonej ze spektrometrem mas oraz metody (...)tj. wysokosprawnej chromatografii cieczowej sprzężonej ze spektrometrem mas w próbce krwi pobranej od obwinionego wykryte zostały kokaina – substancja aktywna (1,25 ng/ml), benzoiloeogonina – aktywny metabolit kokainy (12,99 mg/ml oraz kwas (...)– nieaktywny metabolit (...). Obecność wyżej wymienionych substancji w stężeniach ustalonych na podstawie przeprowadzonych badań w ocenie biegłego świadczyła o zażyciu narkotyków o wiele później, niż miało to miejsce zdaniem obwinionego. Zdaniem biegłego

badania potwierdzają, iż marihuana została zażyta nie później, niż 3-4 godziny, zaś kokaina – przyjęta nie później niż 0,5-1 godziny przed zatrzymaniem B. O. przez policję (opinia, k. 35).

Sąd stwierdził przy tym, iż sporządzona przez biegłego ekspertyza jest – w przeciwieństwie do wyjaśnień obwinionego – dowodem w pełni wiarygodnym. Przedmiotowa opinia została sporządzona według logicznego podziału. Zawiera ona zwięzły opis okoliczności istotnych z punktu widzenia opiniującego, określenie metod, którymi dokonano badań, przy czym są to metody pomiarowe naukowo uznane z punktu widzenia danej dziedziny, opis oraz wyczerpującą interpretację wyników badań, a także wnioski końcowe oraz odpowiedzi na pytania skierowane do biegłego przez organ prowadzący postępowanie (wówczas była to Prokuratura Rejonowa Ś.– z uwagi na zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego B. O. sprawa została przekazana Sekcji ds. Wykroczeń (...) W., a następnie przesłana wraz z wnioskiem o ukaranie do Sądu Rejonowego (...)w W.). Ekspertyza sporządzona przez biegłego nie zawiera sprzeczności, zaś ustalenia oparte są na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, co przesądza o spójności opinii. Także i sama konstrukcja opinii pozwala uznać, że jest to dokument jasny i logiczny, w którym oceny wynikają z poprzednio dokonanych ustaleń. Biegły nie nadużywał terminologii fachowej, uzasadnienie stawianych twierdzeń zostało sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały także dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Powyższe przesądza o niebagatelnej wartości dowodowej opinii biegłego z zakresu toksykologii. Tym bardziej nieuzasadnione pozostają zarzuty obwinionego pod adresem ekspertyzy, które Sąd uznał za przyjętą przez B. O. linię obrony.

Dowodem w pełni wiarygodnym są w ocenie Sądu zeznania świadka M. G.. Relacja świadka jest jasna i spójna, ponadto świadek potwierdził treść zeznań złożonych uprzednio, a także pamiętał mniej istotne szczegóły dotyczące zdarzenia (np. markę samochodu zatrzymanego do kontroli oraz przedmioty, jakie przewoził obwiniony). Niepamięć co do niektórych istotnych faktów jest zdaniem Sądu usprawiedliwiona ze względu na znaczny upływ czasu i dużą ilość podejmowanych podobnych interwencji.

Sąd uznał za pełnowartościowy i wiarygodny materiał dowodowy ujawnione na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw dokumenty, w oparciu o które ustalono stan faktyczny, Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby w ramach ich kompetencji. Żadna ze stron nie kwestionowała tych dokumentów.

Czyn opisany w art. 87 § 1 kw popełnia ten, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że B. O. w W. na ul. (...) w dn. 23.04.2014 r. ok. godz. 11:40 prowadził pojazd marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – był więc czynnym, zmotoryzowanym uczestnikiem ruchu drogowego, a więc prowadził pojazd mechaniczny w ruchu drogowym. Powyżej przytoczony przepis jako środki działające negatywnie na sprawność psychomotoryczną kierowcy pojazdu mechanicznego wymienia alkohol oraz „środki podobnie działające”. Pod tym zbiorczym pojęciem należy rozumieć środki ogólnie określane jako narkotyczne, m. in. takie, do których odnosi się ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii, czyli także substancje psychoaktywne, środki odurzające oraz środki zastępcze w rozumieniu ustawy z dn. 29 lipca 2009 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wykryta we krwi B. O. w stężeniu 1,25 ng/ml kokaina (ester metylowy benzoilokgoniny) jest zaliczana do środków odurzających grupy I-N (Załącznik nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poz. 109), a także była zaliczana do środków działających podobnie do alkoholu w brzmieniu (obecnie uchylonego) Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 czerwca 2003 r. w sprawie wykazu środków działających podobnie do alkoholu oraz warunków i sposobu przeprowadzania badań na ich obecność w organizmie. Ponadto, co zostało wykazane w opinii biegłego z zakresu toksykologii, we krwi B. O. znajdował się także aktywny metabolit kokainy w postaci benzoilokgoniny w stężeniu 12,99 ng/ml. Powyższe stężenia świadczą o zażywaniu przez obwinionego środków odurzających w postaci kokainy na ok. 0,5-1 godziny przed jazdą pojazdem mechanicznym. Badanie próbki krwi za pomocą chromatografu wykazało także obecność nieaktywnego metabolitu(...)w stężeniu 3,56 ng/ml, co – zgodnie ze stanowiskiem biegłego – pozwala wnioskować, że B. O. palił marihuanę na nie więcej niż 3-4 godziny przed zatrzymaniem go do kontroli drogowej.

Jak zostało to wprost wykazane w opinii biegłego z zakresu toksykologii, którą Sąd uznał za dowód w pełni wiarygodny, we krwi badanego (próbka pobrana ponad 3 godziny po przeprowadzeniu kontroli przez policję) w chwili zatrzymania go przez funkcjonariuszy znajdowała się ilość substancji narkotycznych (kokaina i kanabinoles) w stężeniu odpowiadającym z całą pewnością stanowi po użyciu alkoholu.

Należy ponadto wskazać, iż stan obwinionego w czasie kontroli wskazywał na wymierny wpływ zażytych substancji na jego zachowanie: B. O. zachowywał się nerwowo, miał problemy z koncentracją, oraz powiększone źrenice (notatka urzędowa k. 2, zeznania świadka M. G., k. 14v).

Zgodnie z powyższymi ustaleniami zasadne jest twierdzenie, że B. O. wypełnił ustawowe znamiona czynu opisanego w art. 87 § 1 Kodeksu wykroczeń, to jest kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu.

Dodać ponadto należy, iż obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Zachodzi przesłanka pozytywna w postaci osiągnięcia przez sprawcę określonego przez ustawę wieku, poniżej którego osoba która dokonała czynu zabronionego nie ponosi winy w zakresie tego czynu – obwiniony ma ukończone lat 17. Jednocześnie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania B. O. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych. Należy przy tym zaznaczyć, że zgodnie z art. 17 § 3 Kodeksu wykroczeń niemożliwe jest wyłączenie winy wobec sprawcy, który wprawił się w stan nietrzeźwości lub odurzenia powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, które przewidywał, albo mógł przewidzieć.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. B. O. poruszając się w ruchu lądowym pojazdem i znajdując się w stanie po użyciu środków narkotycznych naruszył zasady Ustawy Prawo o ruchu drogowym (art. 45 ust. 1 pkt 1). Naruszenie to było znaczne, bowiem jak zostało to ustalone w toku postępowania dowodowego, obwiniony zażył środki odurzające tuż przed rozpoczęciem jazdy – a więc umyślnie, wiedząc, że za chwilę będzie poruszał się samochodem po ulicach (...). Zażywanie substancji odurzających szkodzi kondycji psychofizycznej kierowcy: środki zawierające takie substancje osłabiają zdolność koncentracji, spowalniają reakcję na zmieniające się warunki na drodze oraz negatywnie wpływają na zdolności psychomotoryczne prowadzącego pojazd, co może prowadzić do zaistnienia niebezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz zagrożić życiu i zdrowiu innych użytkowników ruchu, a także i samego kierującego. Powyższe przesądza o wyższej niż znikoma społecznej szkodliwości czynu B. O..

W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. Należy więc skonstatować, że B. O. ponosi odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. Obwiniony zachował się w sposób nieodpowiedzialny, biorąc pod uwagę potencjalne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia, jakie mógł spowodować w ruchu lądowym, przy czym szczególnie ze względu na wykonywany zawód (doręczyciel). B. O. był ponadto uprzednio wielokrotnie karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, lecz nigdy za prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu lub środka podobnie działającego do alkoholu. Należy zwrócić uwagę, iż zagrożenie karą przewidziane za popełnienie wykroczenia stypizowanego w art. 87 § 1 kw jest wysokie – obejmuje oprócz kary grzywny również karę aresztu. W ocenie Sądu to

jednak kara grzywny w wysokości 4000 złotych jest adekwatna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy obwinionego, podobnie jak środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 2 lat. Zastosowane sankcje wypełnią też cele prewencji indywidualnej, czyli wpłyną pozytywnie na sprawcę i przestrzeganie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w przyszłości, przede wszystkim zaś zapobiegą ponownemu kierowaniu przez niego pojazdem w stanie po użyciu środków odurzających lub alkoholu. Sąd orzekając zakaz prowadzenia pojazdów miał też na względzie uniemożliwienie obwinionemu prowadzenia pojazdów w ruchu lądowym na czas wystarczający do wyciągnięcia właściwych wniosków z potencjalnych i rzeczywistych konsekwencji prowadzenia samochodu pod wpływem środków odurzających. Sąd pragnie również zaznaczyć, iż orzeczony środek karny nie uniemożliwi obwinionemu wykonywania pracy zarobkowej w zawodzie wyuczonym (fizjoterapeuta), wobec czego B. O. będzie w stanie pozyskać środki niezbędne do uiszczenia kary grzywny, która dodatkowo może być wykonana w systemie ratalnym – o czym decyzja może być podjęta już na etapie postępowania wykonawczego. Wreszcie – orzeczona kara uczyni zadość także względem prewencji generalnej, w związku z czym jej społeczne oddziaływanie zapewni większe poszanowanie dla zasad obowiązujących w ruchu drogowym i przepisów prawa powszechnie obowiązującego w ogólności.

W związku z zastosowaniem wobec obwinionego środka przymusu w postaci zatrzymania w dn. 23 kwietnia 2014 r. należało, zgodnie z dyspozycją art. 82 § 3 kpw zaliczyć okres zatrzymania na poczet orzeczonej kary grzywny, przyjmując, że jeden dzień zatrzymania z zaokrągleniem do pełnego dnia jest równoważny 200 złotym grzywny.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd, obciążył obwinionego kosztami postępowania, które w przypadku sprawy niniejszej składają się z wydatków zryczałtowanych w kwocie 110 zł (na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia), z kosztów sporządzenia opinii przez biegłego z zakresu toksykologii w kwocie 1771,21 zł) oraz z opłaty, wliczonej na podstawie przepisów Ustawy z dn. 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych 400 zł. Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego pozwalają na uiszczenie przez obwinionego kosztów sądowych w pełnej wysokości bez odniesienia znacznego uszczerbku.